

Pályi András

A VILÁG DICSŐSÉGE

Szép, kívánatos kincsem – szólt bennem a hangod, puha, meghitt bársony, akár egy szerelmes szózat, mintha valóban te ejtetted volna ki e három szót, Rabboni, talán a tóparton, ahol törődött voltál és elnyűtt, mondanám, már-már mezítelen, forró szél támadt, felültél, láz égette a szemed, emlékszem, vagy a bethaniai úton, a vadfüge szertefutó ágai alatt, hisz ott készítettem neked először délutáni nyughelyet, amikor elfáradtál, én, méltatlan magdalai asszony, persze furcsán méregettek a férfiak, kikről azt gondoltam, méltó követőid mind, nem ismertem még őket, te viszont, drága Jehoshuah, egyből értettél mindent, elismételted, amit ama jóra való Simonnak mondtál rólam, a házában vendégeskedtél, én meg odaborultam eléd és megkentem nárdusolajjal a lábad, hogy lám, nagyon-nagyon szeretlek, mert annyi vétek nyomhatta a lelkem, te mégsem hánytál semmit a szememre, ráadásul hozzáfűzted, afféle indiai bölcsként, mindentudó mosollyal, hogy akinek kevés bűnét bocsátják meg, az kevésbé szeret; „szép, kívánatos kincsem”, annyira vágytam rá, hogy kiejtsd e szavakat, elképzeltem, újra meg újra, míg végre megtörtént, igen, megtörtént!, tisztán hallottam azt a bársonyos, biztató hangot, ami a legőrjítőbb benned, nem volt hát nehéz elhinnem, hogy valóban téged hallak, elöntött a hév, az ébredő nász sosem volt ünnepe a tagjaimban, én igazán kijártam a gyönyörszerzés iskoláját, mit mondjak, a férfiak sokféle extrém hóbortot kívántak tőlem, ha kielégíteni és megnyugtatni akartam egyiket is, másikat is, egyszer még biztosan halálra köveznek ezért, nem kétséges, márpedig én tényleg értettem hozzá, mit kell tennem, hogy a kék elragadja, felszabadítsa őket, de az egész műveletnek én csak nézője voltam, egy kívülálló kéjművész, ám ekkor rám köszöntött e sosem tapasztalt ébredés, e mákony, e varázslat az ereimben, minden porcikámban, saját magamban, a testben, ami vagyok, s rögtön tudtam, ezentúl semmi egyebet nem kívánok, csak követni téged, Rabboni, bár fogalmam se volt a messze földön töltött gyerekkorodról, a papokat megszegyenítő okos teológiádról meg ama fantasztikus égi atyáról, akit oly sok szeretettel emlegettél és

akiben oly nagyon bíztál, mint senki emberfiában, ha jól értem, ő maga volt neked az Örökkévaló, noha végül cserbenhagyott, nem nyúlt ki érted a legszörnyűbb órán, amikor felhúztak a bitóra, ecetes spongyát nyomtak kicserepesedett, édes ajkadra, vér és víz folyt az oldaladból, láttam, iszonyat, üvöltöttem a kintól, mi jöhet még, saját húsomba vájtam a körmöm, téptem a hajam, fényes ében sörényem, amivel annak idején letöröltem két drága lábfejedről az illatos nárdust.

Mert valóban nagyon szeretlek, nincs arra szó, mi vagy te nekem.

Beszéljetek nyíltan, mondtad, úgyszincs olyan titok, ami egyszer ki ne tudódna, talán Sidonban vagy Tirusban jártunk, akkor már mindenüvé követtelek, ahová a többiek, a választottaid, persze csupa tökök férfi, markuk meg izmuk az volt, nem mondom, de a szívükben rejlő érzékenységről nem túl jó a véleményem, ráadásul vakon a kezükre adtad magad, Rabboni, aztán az egyik annak rendje és módja szerint beköpött, holott a légynek se ártottál, és cselekedte ezt épp azon az órán, amikor tűzbe kellett volna érted tennie a kezét, hisz még az égiek is magadra hagytak, mégsem féltél, úgy bizony, nem féltél, a józanságodat se veszítetted el, szelíd maradtál és lágy, akár az az asszony, akit megmentettél az agyonkövezéstől, és csak nézett, nézett rád, valószínűtlenül kitágult pupillával, nekem ez a legörjítőbb benned, pontosan a gyöngéd nőiséged, mintha csak biztatni és simogatni tudnál, miközben tisztán érzem, micsoda vészterhes és ijesztő szelídség a tiéd, most is szentül hittem, hogy a következő pillanatban korbácsot ragadsz, akár tavaly a templomban, és iszonyú átkok közepette világgá kergeted az érzéketleneket, jaj, ha tudnád, milyen imádnivalóan esendő és naiv maradsz még átkozódás közben is, hihetetlen, nem úgy, mint Jochanan, az előhírnök és köember, akiről te, drága Jehoshuah, kijelentetted, hogy az asszonyok szülőttei között nem jött nála nagyobb a világra, engem viszont, szegény magdalai Miriamot, kilelt tőle a hideg, amikor láttam, igaz, csak egyetlenegyszer, tekintetében az elnémított hatalomvágy üressége és kietlensége, az önmagát megzabolázó és eltipró kan eszeveszett, öntetszelgő gőgje, hát mit csodálsz benne, kérdehetném, ó mit csodálsz, talán hogy vezeklésével és kéjes maga gyötrésével a világot akarja sarkaiból kifordítani?, vagy titkon te is ilyen álmokat táplálsz magadban?, avagy miért ismételtetted, hogy az égi atya hamarosan elszólít tőlünk, hogy áldozatot kell bemutatass atyád kedvéért, ámbátor jobb nekünk, ha így történik és soha többé nem látunk, mert ezáltal váltasz meg bennünket, bűnösöket, azaz így győzöd le a bűnt a világban?, miért,

mondd, miért?, de nem kérdeztem, nem szóltam, rám se esett a tekinteted, hogy is merném így szóra nyitni az ajkam, „jaj neked, Korozain!”, kiáltottad, a városokat korholtad, melyek nem szívlelték meg ígédet, „jaj neked, Betsaida!”, és Kafarnaum és Arimetea, ahol pedig élt egy ismert, jómódú ember, aki titkon a híved volt, ám te csak Tirusnak és Sidonnak irgalmaztál, ott, igen, ott hallgattak rád, ott már bűnbánatot tartottak, tudták, közel Jerusajim pusztulása, tudták, akkora lesz a gyötrelem, amilyen még nem volt a világ kezdetétől máig és nem is lesz soha, „legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok”, zengted, most pont úgy festettél, mint Jochanan, a szörnyű kőember, aki iszonyatos halállal halt, fejét tálcán tálták fel a hastáncos Salomének, jaj Jehoshuah, szerelmem, nehogy hasonló sorsot készíts magadnak, titkon ekképp imádkoztam, te, aki gyerekfejjel megjártad Indiát és ismered a lélek belső ösvényét, aki a templomban elképesztetted és magadra haragítottad a korlátolt és tompa agyú papokat, aki megmosolyogtad a föld urait és megjövendőlted az órát, amikor nem marad többé kő kövön, „így múlik el a világ dicsősége”, mondtad, ó drága Jehoshuah, ne hagyj becsapni magad, ne hidd, hogy a világ meghódítható oly módon, hogy nem hódítod meg, csak áldozatot hozol érte, mert ha felismernek és elfogadják áldozatodat, akkor úgyis tiéd lesz minden ország és minden dicsőség, hiába is mondtál nemet egykor ama magas hegyormon az ékesszóló sátánnak, ha pedig nem ismernek fel, azt még elgondolni is rossz, mert az értelmetlen és hiábavaló áldozat örökre maga alá temet, jusson eszedbe az a filigrán kis asszonyka, akit durva lelkű farizeusok rángattak eléd, mondván: „Rabboni, ezt az asszonyt röviddel ezelőtt házasságtörésen érték, Mózes törvénye szerint meg kell köveznünk, te mit mondasz erre?”, mire egy vesszővel írni kezdte a homokba, „az vesse rá az első követ, aki bűn nélkül való”, ők meg erre lassan eltakarodtak, s te a legszívesebben újtára eresztetted volna az asszonyt, „menj és ne vétkezz többé”, de ő nem mozdult, állt, nézett, valószínűtlenül kitágult pupillával meredt rád, Rabboni, tele hállával és döbbenettel, láttam, olvastam a tekintetéből, „nem vagyok rossz nő”, mondta némán, „én a szeretőmmel voltam, a kedvesemmel, akit imádok, akiért meghalni is kész lettem volna, de most, hogy életben maradtam, ismét ölelni fogom, ölelni és ölelni, ha holnap agyonvernek érte, akkor is”, az életben nem láttam ennél tisztább és megnyerőbb asszonyi tekintetet, kár, hogy te egyáltalán nem értetted, hogy miről van szó, hogy miért nem indul már, miért nem oson

el a kertek alatt, ha egyszer az üldözői elődalogtak, s persze most se ejtetted ki a szádon azt mondatot, amit oly régóta várok tőled, „beszélj nyíltan, Miriam, mi nyomja a lelked”, még csak rám se pillantottál, holott ezúttal ennyi is elég lett volna, hogy szóra nyissam az ajkam, de nem, nem akartad, sejtetted, hogy én, szerencsétlen magdalai szajha, akihez valamikor hasonló könnyörülettel viseltettél, s aki attól a perctől, hogy elfogadtál annak, aki voltam, a rajongód lettem, az igaz szeretőd, ha te nem is tudsz még erről, most kivételesen más-képp látom a történeteket, nem a te szemeddél, ó egek, hát hová lett a gyöngéd nőiség belőled, amit úgy csodáltam!, hová mégy, hová távolodsz önmagadtól, Jehoshuah, habár nekem így is az vagy, aki vagy, tűzön-vízen át, mert a szívembe, lásd, örökre befészkelte magát az a hatalmas, odaadó érzés, amit neked köszönhetek, csak neked, hogy szerethetlek és szeretlek, így szabadítottál meg minden vétkeimtől és így váltottál meg, hát miféle nagyszabású áldozatról beszélsz még, arra már semmi szükség, figyeltem az arcod, s felfogtam, hogy nem érted, mi is történt köztünk, mint ahogy azt a törekeny, megbélyegzett asszonyt se értetted, nagyobb dolgok ezek, mint hogy megmentet valakinek az életét, a gyülevész horda ugyanis rég elkotródott, az asszony mégis ott állt, szólni akart, nyilván a hatalmas érzésről, a szenvedélyről, amivel odaadja magát a szeretőjének, és ami nem egyéb, mint a bennünk megnyíló végtelen: az írástudók szabadságnak hívják.

Rabboni, te ezt még nem érted, mondta lágyan az asszony tekintete, és megbocsátott neked.

Egyik percről a másikra elveszítettelek, erről a legnehezebb beszélnem, észbontó nap volt, elviselhetetlenül forró éj a kopasz fejek hegyén, iszonyú nyomás, álló, súlyos, sűrű levegő, ördögi légörvény, amely jött, leállt, többé nem tudott forogni, s akár egy láthatatlan óriás golyóbis, súlyos tömbként nehezedett az ember mellkasára, folyton levegő után kaptam, fulladtam, eszembe jutott a délután, hamisítatlan egyiptomi sötétség támadt, mintha a nap az égen nem akarná látni, ami történik, és elfordítaná orcáját, ezzel kezdődött tán minden, nem is tudom, ott szenvedtél a bitón, te megkínzott, édes ártatlanság, világgá kellett volna kiáltanom, hogy fürtelem, botrány, égbekiáltó törvényszegés!, de csak álltam tehetetlenül, vagyis odébb kissé, ahol a többi asszony, gyökeret eresztett a lábam, vártam, hogy történik valami, igen, a csodát vártam, a csodát, hát annyira hittél az égi atyában, és hiába, hiába, csak telt az idő, már nem is néztelek, már

pár méterre is alig lehetett ellátni, természetellenes, sűrű alkony telepedett ránk, mintha valahol a tengerfenéken koslatnánk, állítólag a templom kárpitja is meghasadt a mennyezettől egészen le a kövezetig, fogalmam sincs, hogyan történt, nem jártam soha a jerusalajimi szentélyben és ezután se fogok, mindenesetre újra lepergett bennem az egész pokoli nap, az egyes apró részletek külön-külön, bárcsak soha ne értem volna meg, cipelled azt a borzalmas fatákolmányt, föl a hegyre, aztán felhúztak rá, hulló verítékkal és megroggyanó térddel, a báméskodók meg kórusban röhögtek rajtad, mint a barmok, mulatságosnak találták, hogy a fenséges, küldetéses próféta, az istenfiú, aki a minap számárháton, éljenzés közepette vonult be a szent városba, maga a két lábon tántorgó szerencsétlenség, tele kék-zöld foltokkal és nyílt sebekkel, mit mondjak, részeg bohócként imbolyogtál, akit a legszívesebben nyilván seggbe rúgtak volna, „feszítsd meg!”, üvöltöttek előzőleg a helytartó házában, „feszítsd meg!”, s egyszerre belém hasított a tudat, hogy vége, elveszítettelek, ami néhány órával korábban még merő képtelenségnek tűnik, ha egyáltalán gondolok rá, ám a történeteket nem lehet többé visszafordítani, üvöltölni tudtam volna, jajveszékélni, káromkodni, de most se néztél rám, hogy is néznél!, már nem is fogsz, soha, soha, hiába vártam makacsul, elszánt női kitartással, hogy egy szép napon egymásra talál e két tekintet, a te lázas, világmegváltó lelked sugara, amiben, én tudom csak, ott a lágy óvás és biztatás, hogy ne félj, élj és szeress, meg az én odaadó gyöngéd figyelmem a drága tested iránt, amelyet a legszívesebben a nap minden órájában nárdusolajjal öntöztem volna, ó egek, be hálás voltál, amikor megtettem, de hiába, hiába, hiába, kiüresedett, nevetséges szólam lett minden remény, elvesztem, elvesztél, elvesztünk, jaj, jaj, szakadjon meg a szív, omoljanak le a sziklák, vessen tornyos hullámokat a tenger, ha legalább jó szívvel elmondhatnám, hogy együtt veszünk el, ha legalább összeért volna sorsunkban a nász és a gyász, de nem, nem, nem!, nincs az az égi vagy földi hatalom, amely megadná nekem e közös pusztulást, a szörnyű kínhalált, ó nem kérnék már biztatást, tápot, jövőt, csupán a kettőnk együttes vesztét, hogy én is kiejthessem ajkamon az ígét, amit te odafönn a bitón, hogy „elvégeztett”, mert az a végzés, amiről te beszélsz, jól tudtam, egészen más, mint az enyém, mindig is kész voltam elfogadni e törvényt, most mégis embertelenül fáj, kést forgattak a szívemben, s volt egy pillanat, épp amikor fölértél a keresztfával a kopasz fejek hegyére, ez se véletlen, váratlanul megjött a bátorságom és a hangom, az utolsó utáni

percben, odakiáltottam, rikácsoltam, „Jehoshuah, mondd, hogy nem vagy se messiás, se istenfiú, se megváltó!”, a csőcselék, mely a nyomokban jött és szórakozott rajtad, egyszerre elnémult, mind rám meredtek, ki ez a nő és mit akar, te viszont meg se hallottad, vagy inkább nem akartad meghallani, sokkal fontosabbnak tartottad az ügyet, a nagy hivatást, utóvégre az a missziód, hogy a világ megváltója légy, akít maga az Örökkévaló küldött közénk, ehhez képest az én szerelmem közönséges hisztéria, jaj, hát elárultál, végzetesen, megmáshatatlantul elárultál, Jehoshuah, eltorzult az arcom, nyeltem a könnyem, szörnyen nézhettem ki, az egyik disznó hangosan beleröhögött a pofámba, utána a többi is mind, félrelöktek, otthagytak, mentek utánad, te voltál a nagy mutatvány, és nemcsak nekik, hanem neked magadnak is, bizonyosságot akartál arról, hogy isten vagy, te istenfiú, az istenedet, igazuk volt, persze, persze, nekik, a csürhének, e mocsok állatoknak igazuk volt, valóban istenkáromló ambíció vezérelt idáig, vakon hitted, hogy felhúzzhatnak a bitóra, az égi atya úgyis megszabadít, utóvégre egyszer-kétszer már leszólt a mennyből, és fennhangon állította, hogy kimondottan kedvét leli abban, ahogy te hirdeted az igét, igaz, sosem voltam veled, amikor ez történt, de elhittem, nem is tehettem mást, szerettelek, miközben te csak az égi atyát szeretted vagy inkább ama nagy hivatást, amit ő írt elő neked életszerpként, meg akartál felelni neki, hadd lássa, érdemes vagy a bizalmára, csak hát minden másképp esett, az Úr nem jött, nem jött, ott vergődte az órákon át, vártad, eszed vesztetted a kintól, felkiáltottál, borzasztó keserűen, „Éli, Éli, lamma sabaktani!”, összeszorult a torkom, értettem én, pontosan értettem, mi történt, a végső órán elhagyott az, akiben a legjobban bíztál, ahogy engem is elhagyta te, hisz én meg tebenned bíztam mindenekfelett, ez már a végjáték lényege, tudtam, kilehelte a lelked, élettelenül a válladra hanyatlott a fejed, ott álltunk ketten az ősz hajú Miriammal, aki a néném lehetne, az egyik követőd anyja, áldozatos, jóra való asszony, álltunk némán, letaglózva, kétségek közt, hosszan, előkerült az a jómódú arimeteai férfi, akinek a közelben volt egy sziklába vájt sírhelye, engedélyt szerzett a helytartótól, hogy leemelje a bitóról a te drága tetemedet, hisz másnap már készületi nap volt, gyolcsba göngyölt, segítettünk neki, a helytartó katonái közömbös képpel végignézték, amit műveltünk, végül egy hatalmas követ gördítettek a sír bejárata elé, aztán még sokáig ott ültünk az ősz Miriammal, épp szemben a sírral, majd ő is szedelőzködött, hazament, én maradtam, muszáj volt virrasztanom, sír-

tam, fulladtam, remegtem, jeges szél süvített az olajfák közt, félttem, mi jön még, kit húznak föl legközelebb a bitóra, a legjobban mégis az gyötört, hogy nem hoztam magammal nárdusolajat és nem öntöztelek meg vele búcsúzóul, beszélni kezdtem hozzád, mintha élnél, viszsza kell még jöjjek, mondtam, bebalzsamozlak még, édes.

Hét férfi karjában nincs annyi erő, mint az enyémben, tudtam, felállok, odalépek, elgördítem a követ, föled hajlok, így szólok: „Jehoshuah, kelj fel és szeress!”, nem taszíthatsz el engem.

Megjöttem, látod, kedvesem, odakünn földöntúli, vakító pirkadat, ez már a harmadnap hajnala, két éjszaka is eltelt, mire összeszedtem magam és itt vagyok, idebenn vágni lehet a sötétet, örök éj, elhoztam a balzsamot, és nárdust és mirhát, leteszem, mécsset gyújtok, pislákol, lobban, dereng a boltozat, heversz a földön, jeges emberforma csomag, lehajlok, megérintem a gyolcsot, ó minő pásztoróra, nem, nem ezt akartam, de nincs választásom, ennyi maradt belőled, én kedvesem, sóvárgásom, titkos halottam, úgy jöttem végig a városon, mint aki találkára megy, igen, pitymallatkor találkára, most mégis elfog valami furcsa, zavart érzés attól, amit teszek vagy tenni készülök, próbálom kibontani a gyolcslepedőt, nem sikerül, újra, hogy lehetek ilyen ügyetlen, én, a halottgyalázó, sírgyalázó, ki ütne rajtam ezen az órán, és ha mégis, mit érdekel, látni akartalak, még egyszer látni, búcsút venni, de aligha sikerül tartani magam, végre lehántom rólad a lepedőt, ott terülsz előttem, Jehoshuah, hogy eshetett meg, ami megesett, jaj, elviselhetetlenül fényes, sima az arcod, horpadt a melled, árván, kifeszítetten, ruhátlanul heversz, soha nem érintettelek, csak amikor a lábad megkentem, ama első napon, nem bírom, nincs több erőm, képtelen vagyok elvégezni a szertartást, amiért jöttem, képtelen vagyok elővenni a balzsamot, imádkozni és tenni a teendőket, mélységes mélyről szakad föl bennem a téboly, édesem, egyetlenem, ráz a zokogás, üvöltök, ész nélkül, visszaveri hangom a sziklafal, kering a kis kamrában a jajveszékelés, rám tapad, rád tapad, összeláncol, a karomba veszek, öllelek, markollak, rázlak, ébresztelek, szeretlek, ruházd rám a halálodat, könyörgöm, követelem, dagadt szemekkel, eltorzult pofával, elnyúlok rajtad, remegek, szorítlak, foglak, melegítelek, igen, igen, felmelegítelek, felébresztelek, feltámasztlak, élned kell, Jehoshuah, élned kell, akarom, mondom, tőled tanultam, kiejtem az ígét, „kelj fel és járj!”, öllelek, öllelek, ha beleőrülök, akkor se eresztlek. Megmozdulsz, egek! Újra megmozdulsz, drága, elakad a lélegzetem, mi ez, életet lehelek beléd, igen, éle-

tet, életet beléd, én, csókollak, forró akaratot fújok a szádba, kívánlak, súgom, dadogom, üvöltöm, szakadjon ránk a szikla, ha nem érted, dehogyszakad, dehogyszakad, dehogyszakad, már hogyszakad, érzek, egyre jobban érzek, szédülök, kóválygok, forgok, miközben egyfolytában öllelek, kész örület, most megtörténik az, ami sosem történt meg, mióta világ a világ, megtévelyodtam, nyilván megtévelyodtam, de így jó, erre vágytam, ezért jöttem el hozzád, ezért az örült tűzért, örült szerelemért, örült életért, ez te vagy, Jehoshuah, te vagy a vakító virradatban, csoda történt, időtlen időkre szóló csoda, nézem, látod, nézlek, nem hiszem el, elhiszem, selyem a hajad, érintem, rózsaszín az orcád, kémlelem, alabástrom a vállad, tapintom, hullámzó sík a melled, rajta legelészem, titkos völgy a köldököd, odasettenkedem, szerelmi oltár az ágyékod, imádom, izmos hegylánc a combod, bejárom, nárdusillatú a lábfejed, érzem, párás lehelet az ajkadon, ébredsz, fohászt rebegek hozzád, szerelmem, feltámadtál a gyalázatból, édes, hangosan ver a szívem, ó pillanat, én neveltség, én kicsinyhitű, félttem és eljött a beteljesülés napja, leborulok, ki hitte volna, megvagy, holott odavesztél végleg, elindulok rajtad föl, föl, mint aki liliumok közt füvel, a nyelvem, a csókom, a vágyam bebarangol és felfedez magának, minden hajlatod illatát beszívom, megdicsőült tested pompás gyümölcsseit élvezem, feszül az izmod, duzzad az ajkad, kemény a vessződ, élsz, kívánsz, szeretsz, a nyelvem körülcsapkodja diadalittas férfiaságod, beleiszom köldököd kies kelyhébe, ajkam meghinti nyakad lankáit, hatalmas, csodálkozó tekintettel fogadsz, „be szép vagy, kedvesem, igen szép vagy”, súgod, felébresztem benned a szerelem-szomjas férfit, lám, nagyon is érted te a vágy nyelvét, nagyon is elfogadod a csókom, visszacsókolsz, nyelved hegyén lüktető igaz kívánás, már fűrgeszarvasként szökkensz testem tájain, ajkaddal hinted arcod zsenge pihéit, a nyakszirt enyhe mezejét, mellem két kéjvágyó almáját, a köldöktáj csészéjét, és a szemérmem, azt, ó micsoda titkos erdő, te vagy a szabadítóm, te keltesz életre engem, ó megváltó szerelemisten, ott jársz a legsóvárabb zóna küszöbén, csiklóm lángba boruló rózsabokrát, a szomjúhozva kinyíló pinát érinted, jer, jer, én végleg odaadtam neked magam, mint soha senkinek, jer, hatolj belém szép, óriás, akarnok férfiaságoddal, teperj le, szegezz a földhöz, így, így, borulj rám, akár a sziklaboltozat, te felfoghatatlan átlényegülés, te zuhanás és emelkedés, kárhozat és üdvösség, alászálltál a poklokra és feltámadtál az életre, mi történik velünk, nem is értem, nem is akarom érteni, csak átadni magam, élni, élvezni, megszabadulni a bennem

pusztító gyehennától, így nevezem a hiányodat, minden hiányok forrását, amiképpen te is megszabadulsz a magad gyehennájától az én szerelmem által, emelsz, emellek, gyönyörünk a szerelmi lajtorja, amely oda visz, amit fel se tudunk fogni, kedvesem, ó kedvesem, szólsz ekkor halkán és meghittén, köszönöm, hogy vártál rám, mert úgy igaz, én valóban a világot akartam, látod, még a tekintetedre se találtam rá, most viszont a szemed sugara ragad magával, ó te ragadsz magaddal a te tüzeddel, mondom én, de már nincsenek is szavak, az egész testem te vagy, érzek, a te tested meg én, holott annyi az egész: mélyen bennem jársz, forogsz, döfesz, meggyűrűzlek, tapadok rád, egek, micsoda gyönyör, a legérzékibb ekstázis, ami kívül esik a testünkön, mégis bent a legfizikaibb fizikumban, forogj még, nyomj, nyársalj, nyomulj, nyiss meg és nyilazz le, élvezz, élvezz, nincs dicőbb dicsőség, csak ez.

„Szép, kívánatos kincsem, Miriam”, súgod még.

(Magyar Lettre Internationale, 2004/2005. tél)

PÁLYI ANDRÁS 1942-BEN SZÜLETETT BUDAPESTEN. PRÓZÁT ÍR, PUBLICISZTIKÁVAL, DRAMATURGIÁVAL ÉS MŰFORDÍTÁSSAL FOGLALKOZIK. KRÚDY-DÍJAS.